

РЕШЕНИЕ

№ 19931

гр. София, 10.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 76 състав, в
публично заседание на 21.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Панайотов

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **2677** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 40 от Закона за достъп до обществена информация във връзка с чл. 126 и сл. от Административно процесуалния кодекс.

Образувано е по жалба от М. А. Д. с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], вх. А, ет. 1, ап. 2 чрез адв. П. В. Й. с ЕГН [ЕГН], код по БУЛСТАТ:[ЕИК], Личен номер на адвокат: [ЕГН], Софийска адвокатска колегия срещу Уведомление с регистрационен № 369-9-1/13.02.2025г. обективизиращо отказ за предоставяне на обществена информация от Кмета на [община] по заявление за предоставяне на обществена информация с вх. № ЗЕУ- 9/31.01.2025 г.

Жалбоподателката твърди, че решението, в обжалваната част, е постановено при допуснати съществени процесуални нарушения, неправилно приложение на материалния закон и в несъответствие с целта му. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалваното решение и да върне преписката по заявлението на административния орган с указания за предоставяне на исканата информация. Претендира направените пред инстанцията съдебно-деловодни разноски.

Ответникът, чрез процесуален представител, оспорва жалбата. Твърди, че исканата информация не касае основна дейност на [община]. Моли съда да постанови решение, с което да отхвърли жалбата. Претендира присъждане на съдебно-деловодни разноски. В писмено становище от 04.06.2025г. година излага подробните си съображения за неоснователност на жалбата.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната

административна преписка.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Със заявление ЗЕУ-9/31.01.2025 г. на [община], М. А. Д. е поискала информация относно: „лицата работещи на постоянен трудов договор в [община], а именно: 1. Брой лица, придобили и упражнили правото си на пенсия, но продължаващи да работят; 2. Брой лица, придобили право на пенсия, но не е упренено.

С уведомително писмо №369-9-1 от 13.02.2025г. Кмета на [община], получено чрез ССЕВ е отказан достъп до поисканата информация. В уведомлението е записано следното: Търсената информация е свързана с дейността от този на заявителката, като не става ясна връзката не представлява законен интерес за заявителката.

На следващо място, обществена е не всяка Общинска администрация - П. по някакъв начин, а само тази, която отговаря кумулативно на двете законови изисквания - да е свързана с обществения живот в страната и да дава възможност на гражданина да си състави собствено мнение относно дейността на задължения по закон субект. В случая именно тези характеристики на търсената информация не са налице. Информацията, която се търси, не е свързана с обществения живот в страната и не касае дейността на задължения субект, а се отнася до отделни физически лица, работещи в Общинска администрация - П..

Освен това, търсените със заявлението данни имат само статистически характер. Така исканата информация не е налична в статистически и систематизиран вид и не може да се предостави на заявителката.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд

Съдът приема, че подадената жалба е в срок.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Оспорваното решение има белезите на индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 АПК, подлежащ на съдебен контрол по реда на чл.145 и сл. АПК. Същото е получено от М. А. Д. по заявената в заявлението начин чрез ССЕВ, а жалбата срещу него е подадена на 28.02.2025г. Следователно, спазен срокът по чл.149, ал.1 АПК. Оспорващият, като адресат на процесното решение, има правен интерес от обжалването му. Предвид това, съдът намира, че жалбата е процесуално ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество обаче последната се явява НЕОСНОВАТЕЛНА.

Разглежданото по делото административно производство е завършило с отказ, който е постановен от компетентен за това орган, в кръга на неговите правомощия. Кметът на [община] е задължен субект по смисъла на чл.3. ал. I от ЗДОИ и в това си качество е задължен да се произнесе по всяко отправено до него искане за предоставяне на достъп до обществена информация по реда и на основание ЗДОИ с изричен и мотивиран акт съобразно нормите на чл. 28. ал. 2. чл. 29 и чл. 38 от ЗДОИ, с които има възможност в зависимост от конкретните обстоятелства или да остане

искането без разглеждане, или да предостави исканата обществена информация, респ. да откаже предоставяне на заявения достъп до информация.

Наред с това, съдържанието на оспорваното решение съответства на реквизитите, посочени в чл.34 ЗДОИ и съответно следва да се приеме, че при издаването на акта е спазена и предписаната от закона форма. Съдът също така не констатира и в хода на административното производство да са допуснати нарушения на производствените правила при издаването на акта. В този смисъл, съдът приема, че не са налице основанията за отмяна на акта по т.1, т.2 и т.3 на чл.146 АПК.

По същество правният спор в настоящото производство се свежда до това дали правилно е приложен материалният закон.

Правото да се търси и получава информация е изрично разписано в чл.41, ал.1 от Конституцията на Република България. Обществените отношения, свързани с правото на достъп до обществена информация, както и с повторното използване на информацията от обществения сектор са уредени в ЗДОИ. Съгласно разпоредбата на чл.2, ал.1 ЗДОИ обществена е информацията, която е свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закон субекти. Тази информация може да се съдържа в документи или други материални носители, създавани, получавани или съхранявани от задължените по ЗДОИ субекти. Следователно обществена информация съставляват всички данни относно обществения живот, съдържащи се в документи и други материални носители на данни, създавани, получавани или съхранявани от задължения субект. Действително в закона липсва легално определение на понятието обществен живот, но с оглед целта на закона следва да се възприеме, че това е всяка информация, която е свързана с живота на обществото като група хора. За да е обществена информацията по смисъла на чл.2, ал.1 от ЗДОИ, следва да са налице двете кумулативни изисквания - да е свързана с обществения живот в страната и да дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти.

Законодателят чрез разпоредбата на чл. 37, ал. 1, т. 1-3 от ЗДОИ изрично е предвидил случаите, в които е налице основание за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация. Съгласно т. 2 на цитираната норма основание за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация е налице, когато достъпът засяга интересите на трето лице и то изрично е отказало предоставяне на исканата обществена информация, освен в случаите на "надделяващ обществен интерес".

Разпоредбата на § 6 от ДРЗДОИ определя, че "надделяващ обществен интерес" е налице, когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл. 3 от ЗДОИ. При липсата на наведени доводи в заявлението, които да обосноват интереса към поисканата информация, административният орган не дължи в повече правни изводи относно приложението или неприложението на чл. 37, ал. 1, т. 2, предл. 2, вр. с § 1, т. 6 ДРЗДОИ за надделяващ обществен интерес. Действително разпоредбата на § 1, т. 5, б. "б" и б. "в" от ДРЗДОИ въвежда презумпция на наличие на обществен интерес, когато сведенията и данните са свързани с улесняване на прозрачността и отчетността на задължените субекти относно взиманите от тях решения, както и гарантира законосъобразното и целесъобразно изпълнение на законовите задължения на субектите по чл. 3 от ЗДОИ. В настоящият случай с оглед характера на исканата информация, излагането на конкретни мотиви

на лицето, посочени в искането за предоставяне на достъп до обществена информация, както и с оглед всички събрани по делото писмени доказателства, следва да се приеме, че е налице надделяващ обществен интерес по смисъла на § 1, т. 6 от ДР на ЗДОИ, като чрез предоставянето на исканите сведения се цели постигането на определени в закона цели - да се повиши прозрачността и отчетността на задължения субект относно взиманите решения, както и да се гарантира законосъобразното и целесъобразно изпълнение на законови задължения.

С оглед на изложеното, съдът приема, че исканите от жалбоподателя данни имат характера на служебна информация по смис. на чл. 11 от ЗДОИ, тъй като същите са свързани с осъществяването от страна на органа дейност.

За да се предостави достъп до посочената информация, то същата следва да е налична, т.е. вече създадена, респективно съхранявана на хартиен, електронен или друг носител, а не да се създава по повод направено искане. Гарантираното право на достъп до обществена информация се ограничава до съществуващите документи. Задължените субекти нямат задължение да създават такива, за да удовлетворят заявления за достъп до информация. Съдът намира, че предоставяне на исканата информация по посочения начин в заявлението противоречи на чл. 2 от ЗДОИ, тъй като същата явно не е налична по начина по който е заявена, респ. не следва да бъде изготвяна за нуждите на административното производство. Достъп до искана обществена информация е допустим и основателен само в случаите, когато тази информация е налична, каквато е константната съдебна практика. Това е напълно оправдано и в съответствие с буквата и духа на закона, понеже в противен случай задължените по закон субекти биха се оказали в положение да обслужват частни интереси като създават информация по всяко заявление, подавано от физически и юридически лица. Поради това жалбата на М. А. Д. от [населено място] следва да бъде отхвърлена.

По направеното искане за установяване на злоупотреба с право , съдът изразява следното становище :

Съгласно разпоредбата на чл.3 ГПК участващите в съдебните производства лица и техните процесуални представители следва да упражняват своите процесуални права добросъвестно и съобразно добрите нрави. Преценката за това дали добросъвестно се упражняват процесуалните права от участниците в конкретно съдебно производство е на решаващия съд . Тази преценка следва да се основава на изследване поотделно и в съвкупност на събраните доказателства.

Недобросъвестното упражняване на правото на жалба, когато то има за последица възникването и упражняването на процесуални права в съответното производство , може да има за последица увреждането на интересите на другите страни в производството. Съдът в настоящото производство установява , че събраните доказателства , вкл. и броя на образуваните дела по подадени жалби от М. А. Д. по реда на ЗДОИ със сходен предмет и идентичен ответник, както и изложените в решението мотиви , не могат да се приемат за недобросъвестно упражняване на права. Това мотивира извод за липса на осъществяване на разпоредбата на чл.40,ал.1,изр. последно от ЗДОИ.

С оглед изхода на делото и предвид разпоредбата на чл.143, ал.4 АПК ответникът, чийто процесуален представител е направил своевременно искане за присъждане на такива, има право

на разноси.

При наличие на възражение за прекомерност, съдът следва да съобрази правната и фактическа сложност на делото, обема на осъществената процесуална дейност от адвоката, както и Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения. Жалбоподателят претендира 1800 лв. възнаграждение за пред настоящата инстанция. Процесуалният представител на жалбоподателката е направил възражение за прекомерност на възнаграждението. Поради това, на основание чл. 78, ал. 5 от ГПК, съдът следва да съобрази правната и фактическата сложност на делото, което не се отличава с голяма фактическа или правна сложност за този род дела. Заплатеното възнаграждение за пред АССГ в размер на 1800 лв. е над установения минимум в чл. 8, ал. 2, т.1 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /ДВ, бр. 88 от 2022 г./, поради което съдът намира, че заплатеното адвокатско възнаграждение следва да се намалява като прекомерно до минималния размер от 1000,00 лв.

Основателно е възражението за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение, тъй като производството не се характеризира с фактическа и правна сложност, което да обуслови присъждане на адв.възнаграждение над размера посочен в чл. 8 ал.3 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Предвид това оспорващите следва да бъдат осъдени да заплатят на ответника разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лева, определени в съответствие с фактическата и правна сложност на делото, проведеното едно съдебно заседание и без в него да са разпитвани свидетели.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК Административен съд – София-град, Второ отделение, 76 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. Д. с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], вх. А, ет. 1, ап. 2 срещу Уведомление с регистрационен № 369-9-1/13.02.2025г. обективизиращо отказ за предоставяне на обществена информация от Кмета на [община] по заявление за предоставяне на обществена информация с вх. № ЗЕУ- 9/31.01.2025 г.

ОСЪЖДА М. А. Д. с ЕГН [ЕГН] да заплати на [община] деловодни разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 1000 /хиляда / лева.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване на основание чл.40, ал.3 ЗДОИ.

Съдия:

